

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **H. B.**, zast. Mgr. Lucií Vorlovou, advokátkou, se sídlem Jáchymova 26/2, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Bytové družstvo Pod Sady Komenského, Pod Sady 1713/36, Praha, zast. JUDr. Lenkou Příkazskou, advokátkou, se sídlem Vodičkova 710/31, Praha, II) Mgr. Ing. T. B., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2022, č. j. MHMP 969225/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2023, č. j. 11 A 40/2022-239,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad Městské části Praha 12 (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 27. 12. 2021, č. j. P12 49475/2021/Tm (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), schválil stavební záměr pro stavbu „*Nástavba na stávajících bytových domech č. p. XD a XE, k. ú. M., P. – M. ul. P. s.*“ (dále jen „stavba“), na pozemcích parc. č. 2967/1 a 2967/13 v k. ú. M., a stanovil podmínky pro její umístění a provedení.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení II) jako opožděné.

II.

[3] Žalobkyně [v postavení žalobkyně a)] i osoba zúčastněná na řízení II) [v postavení žalobce b)] se proti napadenému rozhodnutí bránily žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 23. 2. 2023, č. j. 11 A 40/2022-122 (dále jen „první rozsudek“), jako nedůvodnou. Žalobkyně a) podala proti tomuto rozsudku kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 5. 2023, č. j. 4 As 142/2023-55 (dále jen „zrušující rozsudek“), tak, že jej zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem byl nesprávný postup městského soudu v řízení o žalobě spočívající v tom, že neumožnil žalobkyni a) a osobě zúčastněné na řízení II) [tehdejšímu žalobci b)] seznámit se s vyjádřením žalovaného k podané žalobě.

[4] Městský soud v řízení po vydání zrušujícího rozsudku jednal v postavení žalobce již pouze se žalobkyní a) (dále již jen „žalobkyně“), neboť pouze ona podala kasační stížnost proti prvnímu rozsudku. Dřívější žalobce b) nadále vystupoval v postavení osoby zúčastněné na řízení II). V záhlaví specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) městský soud žalobu opět zamítl.

[5] Městský soud nejprve poukázal na to, že žalobkyně v žalobě namítala pouze to, že byla opomenutým účastníkem společného řízení proto, že při zahájení řízení i v rozhodnutí stavebního úřadu byla identifikována pouze specifikací dotčených pozemků, nikoliv však již specifikací rodinného domu, který se nacházel na jednom z nich. Z toho dovozuje své právo podat odvolání podle § 84 odst. 1 správního řádu. K doručování veřejnou vyhláškou v žalobě namítala, že správní orgány takto nemusely doručovat, neboť je to jen jedna z možností, nikoliv však povinnost. Stavební úřad jí přislíbil, že ji [stejně jako osobu zúčastněnou na řízení II)] obešle a nadto měl zohlednit též její procesní aktivitu v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání; měl jí tedy doručovat individuálně. Po vydání zrušujícího rozsudku na těchto námitkách setrvala a nově namítla, že stavební úřad účelově navýšil počet účastníků společného řízení, aby mohl doručovat veřejnou vyhláškou.

[6] Městský soud předeslal, že se může zabývat výhradně přezkoumáním dodržení zákonných podmínek pro zamítnutí žalobkyní podaného odvolání pro opožděnost, a proto neposuzoval důvodnost námitek, jimiž žalobkyně brojila proti meritorním závěrům rozhodnutí stavebního úřadu o schválení stavebního záměru.

[7] K námitce, podle níž stavební úřad pochybil, že s žalobkyní nejednal jako s účastníkem správního řízení, ačkoliv rodinný dům ve společném jmění manželů [žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení II)] je vzdálen od stavby pouze třicet metrů, městský soud uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad považoval žalobkyni za účastníka společného územního a stavebního řízení (dále též jen „společné řízení“) a takto s ní jednal. To vyplynulo mimo jiné z rozdělovníku Oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení, v němž bylo výslovně uvedeno, že stavební úřad bude doručovat veřejnou vyhláškou a účastníci tohoto řízení byli identifikováni označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí. Mezi nimi byly uvedeny i nemovitosti parc. č. XB a parc. č. XA ve společném jmění manželů - žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení II).

pokračování

[8] Městský soud se následně zabýval spornou otázkou, zda byla žalobkyně opomenutým účastníkem společného řízení, jak tato namítala. Poukázal na to, že stavební úřad doručoval žalobkyni písemnosti veřejnou vyhláškou z důvodu velkého počtu účastníků daného společného řízení, což žalobkyně nerozporovala. Namítala však, že stavební úřad měl dodržet příslib, který jí dal, že s ní bude jednat jako s účastníkem řízení a bude ji obesílat, tedy že zohlední její procesní aktivitu ve společném řízení. Městský soud dovodil, že žalobkyně měla postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 a 3 správního řádu, tudíž nebylo nutné, aby ji stavební úřad obesílal, resp. jí doručoval, jednotlivě; v tomto směru poukázal na § 144 odst. 6 správního řádu. Dovožovala-li žalobkyně požadavek na individuální doručování písemností ze skutečnosti, že jí to stavební úřad přislíbil, pak městský soud upozornil na to, že ze správního spisu takový příslib stavebního úřadu neplyne.

[9] K námitce účelového navýšení počtu účastníků daného stavebního řízení tak, aby stavební úřad mohl doručovat veřejnou vyhláškou, městský soud vyslovil, že se jedná o námitku opožděnou, tedy uplatněnou po lhůtě k uplatnění žalobních bodů. Upozornil, že tato námitka nepředstavuje rozšíření včas uplatněného žalobního bodu, neboť v žalobě žalobkyně vůbec netvrdila, že společné řízení nebylo řízením s velkým počtem účastníků, nýbrž poukazovala na onen příslib stavebního úřadu k individuálnímu doručování. Za nepřiléhavý v této souvislosti považoval městský soud odkaz žalobkyně na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2022, č. j. 6 As 285/2021-33, neboť se jednalo o předkládací usnesení rozšířenému senátu kasačního soudu a nadto v tam řešeném případě nebylo doručováno veřejnou vyhláškou od počátku řízení, jak je tomu v souzené věci.

[10] Městský soud nakonec nepřisvědčil ani námitce, že bylo žalobkyni znemožněno účastnit se stavebního řízení proto, že ani v rozhodnutí stavebního úřadu ani v jiném dokumentu nebyla uvedena její identifikace kromě označení pozemků též specifikací rodinného domu nacházejícího se na jednom z nich. Žalobkyně se konkrétně dovolávala § 94m odst. 2 zákona č. 186/2003 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ten však městský soud vyložil ve spojení s § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon“) tak, že pokud je stavba součástí pozemku, pak postačovalo, že stavební úřad označil v listinách doručovaných veřejnou vyhláškou pouze parcelní číslo toho pozemku, na kterém se rodinný dům nacházel a jehož byl součástí. Městský soud dodal, že ani to, že jiné stavební úřady postupují tak, že označí nejen pozemek, ale i stavbu na něm, jak žalobkyně namítala, neznamená, že stavební úřad v nynějším případě postupoval v rozporu se zákonem. Městský soud upozornil, že rozhodnutí stavebních úřadů, kterými k návrhu žalobkyně provedl důkaz a v nichž takto byly nemovitosti účastníků označeny, byla datována více než rok po sporném doručování veřejnou vyhláškou v nynější věci a pouze jedno z těchto rozhodnutí pocházelo z doby tomu předcházející. To tudíž nemohlo žalobkyni založit tvrzené legitimní očekávání o určitém způsobu identifikace dotčených nemovitostí stavebním úřadem. Městský soud k tomu doplnil, že odkazovaná správní rozhodnutí stěžovatelka obstarala teprve v době poté, co jí bylo veřejnou vyhláškou doručováno (na základě žádosti o informace podané dne 25. 9. 2023), tudíž jí i proto nemohlo vzniknout tvrzené legitimní očekávání o určitém způsobu označování nemovitostí v listinách stavebního úřadu doručovaných vyhláškou, k němuž došlo předtím.

[11] Městský soud uzavřel, že stavební úřad označil žalobkyni ve svém rozhodnutí dostatečně uvedením parcelních čísel dotčených pozemků, jichž byla spoluvlastníkem ve společném jmění manželů, že s ní řádně jednal již od počátku společného řízení jako s jeho účastníkem, řádně jí doručoval veřejnou vyhláškou, a proto ji nelze považovat za opomenutého účastníka. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo na úřední desce vyvěšeno dne 28. 12. 2021, žalobkyni bylo ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu doručeno dne 12. 1. 2022. Posledním dnem pro podání odvolání bylo 27. 1. 2022, přičemž žalobkyně podala odvolání až dne 19. 4. 2022, tudíž opožděně.

III.

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti rozsudku městského soudu brojí kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušit napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka namítá, že městský soud učinil nesprávný závěr o koncentraci žalobních bodů, neboť podle judikatury Nejvyššího správního soudu se za žalobní bod považuje každé vyjádření, z něž lze, byť i v jen v nejhrubších obrysech, dovodit, že má být napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu nezákonné. Účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je tedy časové fixování základního rozsahu předmětu soudního přezkumu. Od formulace nového žalobního bodu je pak nutno odlišit rozšíření již uplatněného žalobního bodu.

[14] Stěžovatelka uvádí, že na nesplnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou poukázala detailně ve svém vyjádření ze dne 25. 10. 2023, z něhož v kasační stížnosti obsáhle cituje. Dovojuje v něm účelové navýšení okruhu účastníků stavebního řízení, a tedy i nesplnění podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou. To přitom namítala již v žalobě (body 28., 32., 33.). Podle stěžovatelky si městský soud protiřečí, jestliže dovozuje, že se nemohl uvedenou námitkou zabývat pro její opožděnost, následně však cituje stěžovatelku v tom směru, že svými námitkami nezpochybňovala skutečnost, že stavební úřad mohl doručovat veřejnou vyhláškou a poté v odst. 53. napadeného rozsudku uvádí, že stěžovatelka nijak nereagovala na vyjádření žalovaného, že ze spisového materiálu nevyplývá žádná skutečnost, pro kterou by měly být písemnosti stěžovatelce zasílány individuálně. Nejen, že je v tomto směru rozsudek městského soudu nezákonný, ale rovněž i nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Jiná vada řízení pak spočívá v tom, že městský soud neprovedl k této námitce navržené důkazy.

[15] Podle stěžovatelky městský soud pochybil také v tom, že nevyzval všechny účastníky správního řízení k oznámení, zda budou uplatňovat v řízení práva osoby zúčastněné na řízení. Městský soud oslovil pouze osoby označené stěžovatelkou. Při zjišťování okruhu potenciálních osob zúčastněných na řízení však byl povinen postupovat aktivně, a jestliže tak neučinil, zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V případě účasti všech osob zúčastněných na řízení, které přicházely v úvahu, by totiž stěžovatelka mohla argumenty, o nichž městský soud uvedl, že byly uplatněny opožděně, uvést již v samotné žalobě. Stěžovatelka konkrétně uvádí, že součástí jejího vyjádření byla i argumentaci jejího souseda, který jakožto účastník společného řízení nebyl městským

pokračování

soudem vyzván, aby sdělil, zda bude v řízení před ním uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

[16] Stěžovatelka setrvává na námitce, že nebyla dostatečně identifikována v rozhodnutí stavebního úřadu. Městský soud pochybil, jestliže v tomto směru neprovedl jí navrhované důkazy, které měly prokázat praxi stavebního úřadu při identifikaci účastníků řízení. Podle § 94m odst. 2 stavebního zákona platí, že účastníci řízení se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech v řízení doručovaných veřejnou vyhláškou identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru. Z výpisu z katastru nemovitostí i z napadeného rozsudku je zřejmé, že rodinný dům stěžovatelky je evidován v katastru nemovitostí. Stěžovatelka má za to, že pro účely identifikace účastníků doručování veřejnou vyhláškou není rozhodné, zda je stavba evidována samostatně či jako součást pozemku, jak dovodil městský soud. To je zjevné i z praxe stavebních úřadů, což měly prokázat stěžovatelkou navrhované důkazy. Stěžovatelka tedy měla být identifikována nejen specifikací pozemků, ale i stavby, která se na jednom z nich nachází. S ohledem na praxi stavebních úřadů stěžovatelka legitimně očekávala, že bude identifikována nejen parcelními čísly pozemků, ale i specifikací rodinného domu, tedy stavby na jednom z nich. Stěžovatelka má na rozdíl od městského soudu za to, že není rozhodné, kdy byla rozhodnutí stavebních úřadů, která měla podpořit její tvrzení, vydána, neboť demonstrují praxi stavebního úřadu. Stěžovatelka poukazuje i na to, že ve vyjádření ze dne 25. 10. 2023 navrhovala, aby v případě, že z její strany předložená rozhodnutí stavebních úřadů budou nedostatečná, městský soud vyžádal další. To však městský soud taktéž neučinil, čímž zatížil napadený rozsudek nejen nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, ale také jinou vadou řízení.

[17] Stěžovatelka se neztotožňuje ani se závěrem městského soudu, podle něž byla jako účastník řízení dostatečně identifikována již označením jednoho z dotčených pozemků (parc. č. XA), na kterém žádná stavba nestojí. Stále totiž byla opomenutým účastníkem řízení ve vztahu k pozemku parc. č. XB, jehož součástí je stavba rodinného domu ve společném jmění manželů. Úřední deska je zpravidla zavalena velkým množstvím dokumentů a nelze po každém, byť bdělém, občanovi požadovat, aby se vždy seznámil s obsahem každé listiny zveřejněné na úřední desce. Má-li tak učinit, pak je stavební úřad povinen dodržovat všechny nezbytné požadavky této formy doručování, což v nyní projednávané věci neučinil.

[18] Stěžovatelka konečně namítá, že stavební úřad doručoval veřejnou vyhláškou v rozporu s principem legitimního očekávání, což městský soud taktéž posoudil nesprávně. Ačkoliv stěžovatelka nerozporuje, že záleží na konkrétní úvaze správního orgánu, zda formu doručení fikcí (stěžovatelka zjevně má na mysli doručení veřejnou vyhláškou – poznámka soudu) zvolí, nebo zda bude volit v konkrétním případě doručování individuální, pokud je účastník aktivní a má zvýšený zájem na výsledku řízení, je třeba se přiklonit k doručování jednotlivě, pokud nedojde k narušení principu hospodárnosti řízení. Podle stěžovatelky nedojde k porušení zásady rovnosti účastníků řízení, pokud bude aktivním z nich doručováno jinou formou než těm pasivním. Městský soud pochybil, dospěl-li k jinému závěru. Nadto stavební úřad ke stěžovatelčině žádosti přislíbil, že bude jako účastnice obeslána tak, aby mohla uplatňovat svá práva. Pod pojmem obeslána stěžovatelka rozuměla

individuální doručování, nikoliv doručování veřejnou vyhláškou. Komunikace o uvedeném postupu podle stěžovatelky předcházela zahájení daného správního řízení a záznam o ní nebyl do správního spisu později zahrnut, což jí však nelze klást k tíži.

IV.

[19] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Plně se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[20] Žalovaný uvádí, že stěžovatelka v průběhu řízení o žalobě nerozporovala okruh účastníků řízení, ani to, že se v daném případě nemělo jednat o společné řízení s velkým počtem účastníků. V žalobní námitce pouze uváděla, že jí na základě jakéhosi příslibu mělo být doručováno individuálně. Žalovaný poukazuje na to, že stěžovatelka nerozporuje, že s ní jako s účastníkem společného řízení správní orgány jednaly a doručovaly jí písemnosti. Ve veřejné vyhlášce pak byla stěžovatelka identifikována dostatečně označením parcelních čísel dotčených pozemků, jichž byla spoluvlastníkem. Tvrzené legitimní očekávání o individuálním doručování stěžovatelce nemohlo vzniknout, neboť ze spisového materiálu nevyplývá, že by jí takový postup stavební úřad přislíbil. Povinností stavebního úřadu současně nebylo sdělovat stěžovatelce, zda jí bude doručovat veřejnou vyhláškou či nikoliv. Žalovaný dodává, že doručování prostřednictvím veřejné vyhlášky není doručení fikcí, jak uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti.

V.

[21] Osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje kasační stížnost zamítnout. Odkazuje na své stanovisko přednesené u jednání městského soudu, na odůvodnění napadeného rozsudku i napadeného rozhodnutí. Má za to, že jediným důvodem, pro který stěžovatelka rozporovala doručování veřejnou vyhláškou, byl tvrzený příslib stavebního úřadu o tom, že jí bude doručovat individuálně, nikoliv to, že nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou proto, že nešlo o řízení s velkým počtem účastníků, jak namítá nyní. Uvedení tohoto nynějšího tvrzení tudíž nepředstavuje rozšíření již dříve včas uplatněného žalobního bodu. Navíc stěžovatelka tvrdí, že konkrétní argumentaci pro zpochybnění podmínek doručování veřejnou vyhláškou neuvedla proto, že se některé skutečnosti uvedené v podání ze dne 25. 10. 2023 dozvěděla právě až na podzim roku 2023 od jednoho ze svých sousedů. Stěžovatelka tak přímo potvrdila, že tato její argumentace nemohla být součástí včas uplatněných žalobních bodů.

[22] Podle osoby zúčastněné na řízení I) je námitka týkající se nepřizvání osob zúčastněných na řízení ze strany soudu, resp. jednoho souseda, do řízení, zcela neurčitým a nepodloženým tvrzením. Takovou námitku stěžovatelka v řízení o žalobě neuplatňovala. Tento tvrzený soused by přitom byl osobou oprávněnou k podání správní žaloby.

[23] K označování účastníků v úkonech doručovaných veřejnou vyhláškou osoba zúčastněná na řízení I) dodala, že tvrzení o praxi stavebních úřadů nelze zakládat na několika dílčích rozhodnutích konkrétního stavebního úřadu. Označováním účastníků řízení rovněž specifikací staveb, které jsou součástí pozemku, nedochází k porušení zákonných ustanovení, ale jedná se o specifikaci nadbytečnou, která v rozhodnutí být obsažena nemusí.

pokračování

[24] Osoba zúčastněná na řízení II) nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

VI.

[25] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnost není důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve poukazuje na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti mimo jiné uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ten je podle ní naplněn tím, že městský soud pochybil v závěru, že správní orgán považoval za naplněné podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou ve společném řízení. Uvedený kasační důvod stěžovatelka spojuje i s neprovedením dokazování či nesprávně provedenými důkazy ze strany městského soudu. Uvedené námitky však ze své podstaty pod tento kasační důvod podřadit nelze, neboť ten se vztahuje primárně k vadám správního řízení. Shora uvedené výtky se však zjevně týkají posouzení určitých právních otázek městským soudem [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] či jeho postupu při dokazování [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona]. Stěžovatelka nerozporuje, že by skutkový stav zjištěný správními orgány neměl oporu ve spise nebo s nimi byl v rozporu, či že by při zjišťování skutkové podstaty byl podstatně porušen zákon nebo bylo správní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost. Z uvedeného je zřejmé, že uplatněné kasační námitky spadají pod zbylé, stěžovatelkou taktéž tvrzené, kasační důvody a takto je také Nejvyšší správní soud v dalším posoudí. Nesprávné podřazení jednotlivých námitok pod konkrétní kasační důvody tudíž stěžovatelce není jakkoliv na újmu.

[28] Stěžovatelka především namítá, že výtky vyjádřené v jejím podání ze dne 25. 10. 2023 jsou pouze rozšířením již dříve včas uplatněných žalobních bodů, konkrétně rozšířením námitky týkající se doručování veřejnou vyhláškou obsažené v žalobě. Městský soud tudíž pochybil, dospěl-li k závěru, že námitka týkající se účelového navýšení okruhu účastníků společného řízení ze strany stavebního úřadu byla uplatněna opožděně.

[29] Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Jiný postup však platí pro upřesnění žalobních bodů v žalobě již obsažených, které lze konkretizovat i po uplynutí lhůty pro podání žaloby. V rozsudku ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před městským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.*“

[30] Nejvyšší správní soud ze spisu vedeného městským soudem ověřil, že stěžovatelka uplatnila v části II. žaloby námitku, kterou označila jako „*vady doručení, žalobci jako*

opomenutí účastníci“. V ní tvrdila, že stavební úřad nesprávně ve svém rozhodnutí identifikoval stěžovatelku pouze parcelními čísly pozemků, nikoliv také číslem popisným rodinného domu, který se nachází na jednom z dotčených pozemků parc. č. XB. Dále zde vyslovila nesouhlas se samotným doručováním veřejnou vyhláškou, neboť to byla pro stavební úřad pouze možná volba, nikoliv povinnost. Jelikož však stavební úřad stěžovatelce přislíbil, že bude obeslána jako účastník případného správního řízení, pak legitimně očekávala, že jí bude doručováno přímo, nikoliv veřejnou vyhláškou, navíc, bez její dostatečné identifikace číslem popisným rodinného domu. Opačný postup stavebního úřadu označila za protiústavní.

[31] Následně v podání ze dne 25. 10. 2023 stěžovatelka zopakovala a doplnila žalobní argumentaci týkající se nedostatečné identifikace účastníků řízení a jejího legitimního očekávání. Nově uvedla, že nebyly naplněny podmínky pro doručování fikcí (rozuměj veřejnou vyhláškou – poznámka soudu) z toho důvodu, že nebyl zřejmý důvod účastenství některých z účastníků řízení, správní spis neobsahoval výčet ani počet těchto účastníků, a z ničeho tak nevyplývalo, že se v daném případě jednalo o řízení s velkým počtem účastníků. Postup stavebního úřadu stěžovatelka považovala za zjevně účelový a rozhodnutí stavebního úřadu označila za nepřezkoumatelné proto, že neobsahovalo odůvodnění naplnění podmínek pro doručování formou veřejné vyhlášky. Uvedla též pozemky, ve vztahu k nimž nebylo možné dovodit účastenství jejich vlastníků v daném společném řízení.

[32] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud přisvědčuje městskému soudu v tom, že stěžovatelčina argumentace uplatněná v jejím podání ze dne 25. 10. 2023 je opožděná, neboť ji nelze posoudit jako rozhojnění dříve včas uplatněného žalobního bodu. V něm stěžovatelka namítala nesprávnou identifikaci účastníků řízení v rozhodnutí stavebního úřadu, a tedy nemožnost posoudit její odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu jako opožděné, a v uvedeném nesprávném označení spatřovala též zásah do svého legitimního očekávání o tom, že v doručovaných listinách bude identifikována nejen parcelním číslem dotčených pozemků, ale i označením rodinného domu na jednom z nich. Takto formulované výtky obsažené v žalobě však nepředstavují dostatečně konkrétní předobraz pozdějšího tvrzení o tom, že se v daném případě nejednalo, resp. nemělo jednat o společné řízení s velkým počtem účastníků, a tedy nebylo možno doručovat veřejnou vyhláškou. Jak správně uvedl i městský soud, že žaloby bylo patrné, že stěžovatelka zpochybňovala způsob doručení prostřednictvím veřejné vyhlášky pouze tvrzením, že doručování písemností veřejnou vyhláškou se stanoví jako možnost, nikoliv však jako nutnost, a že bylo v zásadě na úvaze stavebního úřadu, jakou formu doručování zvolí a také příslibem stavebního úřadu o doručování stěžovatelce jako účastníku řízení individuálně. Argumentaci nemožností doručovat veřejnou vyhláškou proto, že v daném případě nešlo o společné řízení s velkým počtem účastníků, žaloba ani v náznaku neobsahovala.

[33] Jinými slovy, námitka týkající se charakteru společného řízení jako nikoliv řízení s velkým počtem účastníků je zcela odlišnou od žalobní námitky původní, a nelze ji proto považovat za pouhé rozvinutí řádně a včas uplatněného žalobního bodu. Městský soud uvedenou otázku posoudil správně. Nejvyšší správní soud tudíž ve shodě s ním uzavírá, že uplynula-li lhůta pro podání žaloby dne 14. 8. 2022 a stěžovatelka učinila své podání obsahující výše uvedené nové tvrzení o tom, že v daném případě nešlo o řízení s velkým

pokračování

počtem účastníků, teprve dne 25. 10. 2023 (viz č. l. 219-230 spisu městského soudu), jedná se o opožděně uplatněný žalobní bod. Městský soud tudíž nepochybil, pokud se jím nezabýval, nýbrž pouze vysvětlil, z jakého důvodu jej považoval za opožděný. V takovém případě městský soud nepochybil ani v tom, že neprovedl důkazy, které stěžovatelka navrhla k argumentaci, jež byla obsahem opožděné námitky. Uvedené dokazování bylo nadbytečné.

[34] Stěžovatelka vadu v řízení před městským soudem spatřuje také v tom, že měl v řízení o žalobě vyzvat všechny účastníky společného řízení, aby sdělili, zda budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Ani uvedené námitce však Nejvyšší správní soud nedává za pravdu.

[35] Podle § 34 odst. 1 s. ř. s., *osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.* Podle odst. 2 téhož ustanovení, *navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba.*

[36] Soudní řád správní vyžaduje pro účast osob zúčastněných na řízení dvě podmínky, které musí být splněny kumulativně. První podmínka je materiální a splňuje ji ten, kdo je přímo dotčen ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného správního rozhodnutí, a také ten, kdo může být přímo dotčen zrušením správního rozhodnutí soudem či vydáním soudního rozhodnutí podle návrhu, ale není účastníkem soudního řízení, protože nepodal žalobu. Druhá podmínka je formální a splní ji ten, kdo včas výslovně oznámí, že bude v řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat.

[37] Nejvyšší správní soud však v projednávané věci dospěl k závěru, že v případě účastníků společného řízení, ohledně nichž stěžovatelka dovozovala, že je měl městský soud oslovit s dotazem, zda hodlají uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, v daném případě nemohla být splněna ona materiální podmínka dotčení na právech a povinnostech napadeným rozhodnutím, potažmo napadeným rozsudkem. Je tomu tak proto, že v daném případě bylo předmětem posouzení v řízení o žalobě výlučně to, zda stěžovatelkou podané odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu je opožděné či nikoliv.

[38] Žalovaný v posuzované věci zamítl stěžovatelčino odvolání podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu. Takové rozhodnutí však není výsledkem meritorního přezkoumání rozhodnutí stavebního úřadu a řízení, které jeho vydání předcházelo. Vyslovuje se jím toliko opožděnost stěžovatelčina odvolání bez toho, že by byla jakkoli hodnocena a zkoumána věcná a právní stránka přezkoumávaného rozhodnutí (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011-87). V takovém případě rozhodnutí žalovaného nemá vliv na právní moc rozhodnutí stavebního úřadu, neboť rozhodnutí

o opožděném odvolání s prvostupňovým rozhodnutím netvoří jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 292/2016-29).

[39] S ohledem na právě uvedené městský soud nepochybil, pokud poukázal na to, že správní soudy v soudním řízení správním v takovém případě, o jaký jde i nyní, přezkoumávají pouze to, zda správní orgány dospěly ke správnému závěru o opožděnosti odvolání a zda nebyl žalobce (zde stěžovatelka) zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006-105). Nemohou však posuzovat věcnou správnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde stavebního úřadu) a procesní postup jeho vydání předcházející.

[40] Za situace, kdy napadené správní rozhodnutí o opožděnosti odvolání netvoří jeden celek s rozhodnutím vydaným správním orgánem prvního stupně a kdy jediným předmětem rozhodování v odvolacím správním řízení je otázka opožděnosti konkrétním účastníkem řízení podaného odvolání, je vyloučeno, aby byl tímto rozhodnutím odvolacího správního orgánu dotčen i další účastník správního řízení. Jeho se totiž tato otázka z povahy věci nemůže dotýkat. To by mohlo nastat pouze v případě nerozlučného společenství účastníků řízení, o něž se zde nejedná (viz též § 33 odst. 8 s. ř. s.).

[41] Další účastníci řízení o vydání společného rozhodnutí [s výjimkou stěžovatelky a dřívějšího žalobce b), nyní osoby zúčastněné na řízení II)], tudíž nemohli být napadeným rozhodnutím, resp. ani jeho případným zrušením, přímo dotčeni na svých veřejných subjektivních právech a povinnostech. Městský soud proto nepochybil, pokud žádného z nich nevyzýval ke sdělení, zda hodlají uplatňovat svá práva v řízení před ním. Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že k uplatnění uvedené námitky není stěžovatelka ani legitimována, neboť není povolána k ochraně veřejných subjektivních práv třetích subjektů, potenciálních osob zúčastněných na řízení.

[42] S ohledem na shora uvedené nemůže být úspěšná ani stěžovatelčina argumentace o tom, že pokud by městský soud v souladu s § 34 s. ř. s. přizval jako osobu zúčastněnou na řízení jejího souseda, jehož vyjádření učinila součástí tvrzení obsažených v podání ze dne 25. 10. 2023, posouzených městským soudem jako opožděná, pak by taková tvrzení mohla uvést již v žalobě, tedy včas. Jelikož argumentaci od svého souseda se stěžovatelka podle vlastního vyjádření dozvěděla teprve na podzim roku 2023, bylo vyloučeno, aby ji zahrnula do včas uplatněných žalobních bodů, nehledě na to, zda tento její soused byl či nebyl subjektem v řízení o žalobě vystupujícím, ať již v jakémkoliv postavení. Ostatně opět platí, co bylo shora uvedeno. Byl-li postupem správních orgánů na veřejných subjektivních právech dotčen další účastník společného řízení (stěžovatelčin soused), pak mohl a měl svá veřejná subjektivní práva chránit samostatně. K ochraně těchto práv stěžovatelka není oprávněna, ani povolána.

[43] Stěžovatelka v kasační stížnosti setrvává na tom, že nebyla v rozhodnutí stavebního úřadu dostatečně identifikována uvedením čísla popisného rodinného domu nacházejícího se na jednom z dotčených pozemků a poukazuje přitom na své legitimní očekávání o určitém způsobu označování účastníků řízení v rozhodnutí stavebních úřadů.

pokračování

[44] Nejvyšší správní soud rekapituluje, že stěžovatelka je společně s osobou zúčastněnou na řízení II) spoluvlastníkem (ve společném jmění manželů) nemovitostí nacházející se v katastrálním území M., konkrétně pozemku parc. č. XB, jehož součástí je stavba rodinného domu č. p. XC, a pozemku parc. č. XA. Stavební úřad ve svém rozhodnutí identifikoval stěžovatelku [jakož i osobu zúčastněnou na řízení II)] jako účastníka společného řízení „jen“ označením pozemků parc. č. XB a parc. č. XA, aniž by u prvního z pozemků uvedl i to, že se na něm nachází a jeho součástí je zmíněný rodinný dům uvedením jeho čísla popisného. Z toho stěžovatelka dovozuje, že byla v tomto rozhodnutí označena nedostatečně a účinky doručení rozhodnutí stavebního úřadu veřejnou vyhláškou ve vztahu k ní nemohly nastat.

[45] Podle § 94m odst. 2 stavebního zákona, *oznámení o zahájení společného územního a stavebního řízení a další úkony v řízení se doručují účastníkům řízení a dotčeným orgánům jednotlivě, nejde-li o řízení s velkým počtem účastníků. V případě řízení s velkým počtem účastníků stavební úřad doručuje oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení účastníkům řízení podle § 94k písm. a) až d) a dotčeným orgánům jednotlivě; účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci podle § 94k písm. a), c) a d). U stavebních záměrů zasahujících do území několika obcí se v řízení s velkým počtem účastníků oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují vždy veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 3 správního řádu; jednotlivě se doručuje dotčeným orgánům a účastníkům řízení podle § 94k písm. a) až d). Účastníci řízení podle § 94k písm. e) se v oznámení o zahájení řízení a v dalších úkonech v řízení doručovaných veřejnou vyhláškou identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru.* (důraz přidán soudem)

[46] Podle § 3 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, se mimo jiné *v katastru se evidují budovy, kterým se přiděluje číslo popisné nebo evidenční, pokud nejsou součástí pozemku nebo práva stavby.*

[47] Městský soud považoval identifikaci stěžovatelky formou parcelních čísel dotčených pozemků v listinách doručovaných stavebním úřadem, zejména pak v jeho rozhodnutí vydaném ve společném řízení, za dostatečnou. Na věc dopadající § 94m odst. 2 větu poslední stavebního zákona totiž vyložil ve spojení s § 3 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona. Vyslovil, že „[z] výpisu z katastru nemovitostí č. 1690, jímž soud provedl důkaz u prvního jednání, je patrné, že stavba rodinného domu žalobců je evidována v katastru nemovitostí jako součást pozemku, nikoli samostatně, a proto zcela postačí, pokud stavební úřad uvedl v listinách doručovaných veřejnou vyhláškou pouze označení pozemku, na kterém se stavba nachází.“ S takovým posouzením věci se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, aniž považuje za potřebné k němu cokoliv dodávat. Podstata identifikace účastníků řízení způsobem vyplývající z § 94m odst. 2 stavebního zákona totiž není samoučelná. Jejím smyslem je takové označení dotčených nemovitostí v listinách doručovaných veřejnou vyhláškou, aby nebylo pochyb o tom, kdo je za účastníka daného řízení považován a komu je určitý úkon stavebního úřadu adresován. To v souzeném případě bylo nepochybně splněno právě již tím, že stavební úřad stěžovatelku identifikoval parcelními čísly pozemků, které mohly být posuzovanou stavbou, již se společné řízení týkalo, přímo dotčeny [viz § 94k písm. e) stavebního zákona]. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že skutečnost, že rodinný

dům je součástí pozemku parc. č. XB, stěžovatelka nerozporuje a tato byla prokázána výpisem z katastru nemovitostí (viz citace výše).

[48] Z § 3 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona vyplývá, že se v katastru nemovitostí evidují budovy s číslem popisným nebo evidenčním, pokud nejsou součástí pozemku nebo práva stavby. Mají-li tedy být podle § 94m odst. 2 stavebního zákona účastníci společného řízení identifikováni prostřednictvím *označení pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru*, pak stavební úřad nepochybil, pokud rodinný dům č. p. XC, který byl podle údajů v katastru nemovitostí součástí pozemku parc. č. XB, v identifikaci účastníků neuvedl. Žádný z uvedených zákonů obligatorně takovou identifikaci účastníka řízení nevyžaduje. Městský soud tudíž správně posuzované ustanovení stavebního zákona vyložil podle jeho smyslu a zohlednil i související katastrální zákon, který vymezuje, které pozemky či stavby se katastru nemovitostí evidují. Stěžovatelkou zastávaný výklad § 94m odst. 2 stavebního zákona tudíž Nejvyšší správní soud nepovažuje za správný. Městský soud dospěl ke správnému dílčímu závěru o tom, že stěžovatelka nebyla v úkonech stavebního úřadu, zejména pak v jeho rozhodnutí o souhlasu se stavbou vydaném ve společném řízení, identifikována chybně a v rozporu se stavebním zákonem.

[49] Nejvyšší správní soud dodává, že jistě není vyloučeno, aby označení rodinného domu, který je součástí dotčeného pozemku téhož (spolu)vlastníka, jeho číslem popisným bylo při doručování veřejnou listinou uvedeno. Jak již ale přiléhavě vyslovil městský soud, identifikace účastníka společného řízení ve smyslu § 94m odst. 2 věty poslední stavebního zákona je v souladu se zákonem provedena již tím, že jsou řádně označeny pozemky, které mohou být posuzovaným stavebním záměrem dotčeny, za předpokladu, že stavba, která se na některém z nich nachází, je jeho součástí. A právě tak tomu bylo i v souzeném případě. Stěžovatelka nemohla být nikterak dotčena na svých veřejných subjektivních právech tím, že rodinný dům nacházející se na jednom z pozemků nebyl výslovně označen, byl-li podle údajů v katastru nemovitostí jeho součástí. Nejvyšší správní soud se tudíž shoduje s městským soudem v závěru, že již samotným označením pozemků byly ve vztahu ke stěžovateli splněny požadavky vyplývající z výše zmíněného ustanovení. Neoznačením čísla popisného rodinného domu tudíž nemohlo dojít k žádnému zásahu do jejích veřejných subjektivních práv, tudíž ani k jejímu opomenutí jako účastníka řízení.

[50] Stěžovatelka dále poukazuje v kasační stížnosti také na to, že jí vzniklo legitimní očekávání o tom, jak bude označována v úkonech stavebního úřadu doručovaných veřejnou vyhláškou s ohledem na praxi stavebního úřadu. Ten podle stěžovatelčina tvrzení označuje účastníky řízení nejen parcelním číslem pozemků, ale také číslem popisným stavby na něm umístěné. Na podporu svých tvrzení v řízení o žalobě předložila správní rozhodnutí, z nichž takové označování účastníků má vyplývat. Městský soud provedl těmito rozhodnutími dokazování (ač stěžovatelka namítá opak, v čemž jí přisvědčit nelze), avšak přesto dospěl k závěru, že uvedené ničeho nemění na jeho závěrech, které ke sporné otázce identifikace účastníků při doručování veřejnou vyhláškou vyslovil (viz výše). Městský soud totiž upozornil na skutečnost, že rozhodnutí, jimiž svá tvrzení o existenci legitimního očekávání o určité praxi stavebního úřadu prokazovala, získala na základě žádosti o poskytnutí informací ze dne 25. 9. 2023 učiněné podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen “informační zákon“). Z těchto rozhodnutí, o nichž neměla v době

pokračování

vedení společného řízení a doručování veřejnou vyhláškou povědomost, jí nemohlo vzniknout legitimní očekávání o určitém způsobu identifikace účastníků takového řízení.

[51] Městský soud současně nepřehlédl, že jedno z těchto rozhodnutí, v nichž byli účastníci identifikováni nejen parcelním číslem pozemků, ale i označením stavby na nich se nacházející, stavební úřad vydal v době před doručováním veřejnou vyhláškou v souzené věci. K tomu uvedl, že toto jediné rozhodnutí nemohlo založit stěžovatelčino legitimní očekávání o určitém způsobu identifikace účastníků společného řízení. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud taktéž ztotožňuje.

[52] Stěžovatelka dále namítá, že v řízení o žalobě navrhovala, aby si městský soud vyžádal od stavebního úřadu další rozhodnutí, pokud by z její strany předložená rozhodnutí stavebního úřadu o existenci tvrzeného legitimního očekávání nepovažoval za dostatečná. Jelikož to městský soud neučinil, pochybil a zatížil podle stěžovatelky své řízení vadou. Ani uvedenému nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit.

[53] Stěžovatelku v řízení před soudem v soudním řízení správním tíží důkazní břemeno ohledně uplatněných tvrzení. Toto důkazní břemeno unese již tím, že označí důkazy k prokázání těchto tvrzení [viz § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Pokud však stěžovatelka k tvrzené existenci legitimního očekávání pouze v obecnosti uvedla, aby si městský soud vyžádal další, blíže neoznačené a nikterak konkrétně specifikované důkazy (uvedením, o jaká konkrétní rozhodnutí se jedná, jejich čísla jednací či alespoň upřesněním předmětu řízení, či vymezením období, v němž měla být vydána, apod.), svoji povinnost označit důkazy k prokázání svých tvrzení nesplnila. Nemohla tudíž unést ani důkazní břemeno o vzniku a existenci legitimního očekávání o tom, že bude v rozhodnutí vydaném ve společném řízení identifikována nejen parcelním číslem pozemků v jejím vlastnictví, ale i číslem popisným rodinného domu na jednom z nich.

[54] Skutečnost, že stěžovatelce v době doručování veřejnou vyhláškou tvrzené legitimní očekávání nesvědčilo, lze ostatně dovodit již z toho, že rozhodnutí, která v řízení o žalobě předložila jako důkazy, získala právě až na základě své žádosti o informace podle informačního zákona, v níž však žádala o rozhodnutí, která zde blíže neidentifikovala. Je zřejmé, že legitimní očekávání zpětně dovozuje z odpovědi na svou žádost o informaci, avšak v době doručování veřejnou vyhláškou o určitém označování účastníků řízení ze strany stavebního úřadu neměla žádnou povědomost, resp. opak neprokázala. Nemohla mít tudíž ani legitimní očekávání, že určitým způsobem, který nyní tvrdí, bude účastníky řízení identifikovat při doručování veřejnou vyhláškou stavební úřad v posuzovaném případě.

[55] Stěžovatelka konečně namítá, že stavební úřad jí doručoval veřejnou vyhláškou namísto individuálního doručování přesto, že jí takové individuální doručování přislíbil a stěžovatelce i ohledně tohoto postupu vzniklo legitimní očekávání.

[56] Podle § 144 odst. 2 věty první správního řádu, *lze účastníky s velkým počtem účastníků o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou*. Podle odst. 6 téhož ustanovení, *v řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19*

odst. 4, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě.

[57] Nejvyšší správní soud především uvádí, že správní orgány se stěžovatelkou od počátku řízení jednaly jako s účastníkem společného řízení. Stěžovatelka měla postavení účastníka podle § 27 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 94k písm. e) stavebního zákona. Skutečnost, že se v daném případě jednalo o společné řízení s velkým počtem účastníků, stěžovatelka z důvodů výše uvedených úspěšně nevyvrátila. V řízení s velkým počtem účastníků mají správní orgány možnost doručovat účastníkům, s výjimkou účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, veřejnou vyhláškou. Tak tomu bylo i v souzené věci. Uvedené stěžovatelka nerozpорије, namítá však, že jí s ohledem na příslib daný stavebním úřadem před samotným zahájením společného řízení vzniklo legitimní očekávání o tom, že jí bude stavební úřad doručovat individuálně. Takový postup podle ní bylo možno očekávat i proto, že v řízení vyvíjela potřebnou procesní aktivitu.

[58] Městský soud k uvedenému uvedl, že stěžovatelce legitimní očekávání nemohlo vzniknout na základě tvrzeného příslibu stavebního úřadu, neboť ten ze správního spisu nevyplývá a stěžovatelka neprokázala, že jej stavební úřad skutečně učinil. Z ničeho tedy neplyne, že by bylo povinností stavebního úřadu stěžovatelce, která nebyla účastníkem společného řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, doručovat individuálně. S uvedeným závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a pro stručnost v podrobnostech odkazuje na odstavce 50. až 56. napadeného rozsudku, k nimž nemá další doplnění. Jelikož Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatelka v kasační stížnosti k uvedeným závěrům městského soudu pouze zopakovala žalobní námitky, aniž by uvedla jakoukoliv argumentaci, kterou by s těmito závěry městského soudu věcně polemizovala, netřeba opětovně znovu opakovat již jednou městským soudem správně vyřčené. Závěr o neprokázání tvrzeného legitimního očekávání a o tom, že správní orgány nepochybily, pokud stěžovatelce nedoručovaly individuálně, je tudíž správný.

[59] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud se žádného pochybení v právním posouzení věci nedopustil, nezatížil řízení žádnou z namítaných vad, napadený rozsudek je srozumitelný a plně přezkoumatelný, kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. tudíž nejsou naplněny.

VII.

[60] Kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[61] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

pokračování

[62] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť to by jim náleželo pouze tehdy, pokud by se jednalo o náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti uložené jim soudem, případně z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Takové skutečnosti však v řízení o kasační stížnosti nenastaly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu